

יָדִידִים טוֹבִים

קר, השלג
יורד והסוס
הקטן, השכן
שלי בוודאי
רעב. אביא
לו את הגזר
השני."

הוא רץ, רץ הארנב הקטן, ומגיע לביתו
של הסוס הקטן, השכן שלו.
"טוק, טוק" בדלת. הוא פותח את
הדלת, אבל הסוס לא נמצא שם! הוא
משאיר את הגזר והולך.
מי שם גולש ומחליק? זה הסוס הקטן
שמחפש דבר מה לאכול.
ומה הוא מוצא? תנחשו.. לפת גדולה,
כתומה ולבנה, שבולטת מתחת השלג.

שלג יורד ללא
הפסקה.
השדות לבנים,
לבנים כולם.

לארנב קטן אין מה לאכול. כלום.. הוא
פותח את הדלת "אווך איזה קור!"
הארנב הקטן יוצא כדי למצוא דבר מה
לאכול.

ארנבות
אוכלות גזר.
והנה הוא
מוצא.. נחשו
מה? שני
גזרים גדולים,

אדומים, ששוכבים תחת השלג.
"קרק, קרק" הוא מכרסם. הוא לא רעב
כבר יותר. הוא אומר לעצמו "כל כך

הופ! הופ! הוסוס
הקטן דוהר אל
ביתה של הכבשה.
"טוק, טוק" בדלת.
הוא פותח, אבל
הכבשה לא בבית.
הוא משאיר לה את
הגזר וחוזר לביתו.

הכבשה יצא לחפש לה דבר מה
לאכול. והיא מוצאת.. נחשו מה? ראש

"קרק, קרק" נשמע קול כרסום.

"קרק, קרק"
הוא מכרסם
את הלפת
ואוכל
אותה. הוא
כבר לא
רעב. הוא
יכול לחזור הביתה.

הוא חוזר הביתה ורואה את הגזר. הוא
שואל את עצמו "מי יכול היה להביא לי
אותו?"

אא.. "הנה עקבות קטנים. זה הארנב
הקטן! אלה העקבות שלו. כמה יפה
מצדו."

והוא חושב "כל כך קר היום. השלג
ממשיך לרדת. לכבשה השכנה בוודאי
אין מה לאכול. אביא לה את הגזר!"

גם האיילה
יצאה לחפש
אוכל בשלג.
והיא מוצאת..
יודעים אתם
מה?

קצת עשב קפוא ונבט של עץ אלון קטן.
האיילה אוכלת את העשב ועלי הנבט
והיא כבר לא רעבה.

היא חוזרת הביתה ורואה את הגזר.
"מי הביא לי גזר? זה כנראה הכבשה,
כי אני רואה כמה שערות צמר על
הרצפה."

והיא אומרת לעצמה "כל כך קר בחוץ.
לארנבון הקטן בוודאי אין מה לאכול.
אביא לו את הגזר ואחזור הביתה."

עכשיו היא כבר לא רעבה. היא חוזרת
הביתה ושם רואה את הגזר. "מי הביא
לי גזר? הה, זה בוודאי הסוס הקטן.
אני רואה את עקבותיו בשלג. אבל אני
כבר לא רעבה, ובחוץ קר מאוד ושלג
יורד. האיילה בוודאי רעבה. אביא לה
את הגזר ואחזור הביתה."

הכבשה הולכת בשלג, מחליקה אבל
הולכת, דרך שדות לבנים, דרך היער,

עד לביתה
של האיילה,
הקטנה.

"טוק, טוק"
בדלת. היא
פותחת את
הדלת, אבל

האיילה לא בבית! היא משאירה את
הגזר וחוזרת.

אבל הארנב מתעורר והאיילה אומרת
לו "כל כך קר בחוץ, השלג יורד כל
הזמן. בוודאי אין לך מה לאכול.
הבאתי לך גזר!"

וכך מסוס
לכבשה,
מכבשה

לאיילה הגזר
חוזר לארנבון
הקטן.

**הו ידידים
טובים, ידידים
טובים ממש!**

האיילה רצה
וקופצת מעל
השיחים, מעל
גדרות, דרך
היער בו העצים
ערומים לגמרי,
קופצת האיילה.
בסוף היא

מגיעה לביתו של הארנב. היא נכנסת,
אבל הארנב כבר ישן. האיילה שמה

את הגזר,
בשקט,

בזהירות,
כדי לא
להעיר אותו,
ממש ליד
המיטה שלו.

